

чудила, откъде иде тая топлина. Стоялъ що стоялъ Гостенинътъ, приказвали що сж приказвали, тръгналъ да си ходи. Бабицката Го изпроводи до вратата.

И още сжщата нощъ Дѣдо Господъ си взелъ огъня отъ нашето село. Изведнажъ угаснали всичкитѣ огнища. Угаснали и свѣщитѣ. Настанало тъмнина и студъ. Запищѣлъ и захлопалъ по вратитѣ остъръ вѣтъръ. Завили гладни вълци покрай кошаритѣ. Напукали се камънитѣ. Измръзнали дърветата. Нашенци не знаели какво да правятъ. Минали три дни и три нощи. Четвъртата нощъ била коледната. Далечъ нѣкъде въ юдейския градъ Витлеемъ имало една кошара. Въ яслитѣ на кошарата Света Богородица добила Божия Синъ — Онуй Момче тамъ, Коего е изписано на куната въ стария иконостасъ! Щомъ се родило, Майка Му Го повила въ меко, зелено сѣно, което имало дѣхъ на мащерка. Очитѣ Му гледали като две сини цвѣтчета. Край главата Му грѣла свѣтлина. Най-напредъ въ колибата дошли овчари отъ близкитѣ ливади, да се поклонятъ на малкия Небесенъ и земенъ Царъ. Тѣ му донесли даръ: бѣли агнета. Отъ другия край на земята се опжтили най-мѣдритѣ хора — и тѣ да Му се поклонятъ. Мѣдри били много, ала пжтя за Витлеемъ не знаели. Помогли се на Дѣда Господа да имъ проводи водачъ и Той имъ спустналъ опашатата звезда. Тръгнала звездата. Мѣдрецитѣ поели подире ѝ.

Като минавала звездата край нашето село, огрѣла замръзналитѣ кжщи. Ниско вървѣла звездата, затуй опашката ѝ докосвала куминитѣ и върховетѣ на купитѣ. Мало и голѣмо изкочило да гледа звездата.

Излѣзла и слѣпата бабичка. Тя попитала:

— Какво гледате?

— Гледаме една опашката звезда.

Високо ли е много?

— Не е. Опашката ѝ допира до куминитѣ.

Влѣзла бабичката вкжщи, взела една свѣщъ и пакъ излѣзла навънъ. Протегнала нагоре ржка и се помолила:

— Господи, моля Ти се, кажи на звездата да слѣзе пониско, да запаля свѣщъта, за да има огънь въ селото.

И станало чудо: звездата слѣзла до протегнатата ржка и слѣпата, запалила свѣщъта и пакъ се дигнала. Заминала си. Сжщата нощъ отъ свѣщъта на слѣпата запалили огъня всичкитѣ нашенци, затоплили се, сварили кървавица и празнували радостно.

Подиръ нѣкое време слѣпата умрѣла, и селянитѣ построили на нейния дворъ черква. Молѣли се тѣ всѣкога и за душата на оная, добра бабичка, която имъ повърнала огъня . . .

Старецътъ млъкна. Избърса съ дланъ потния джамъ, погледна навънъ бѣлата благословена коледна нощъ и добави:

— Вие, мои малки момчета,